

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. βροχίς=μέτρον μήκους.

1) Βόστρυχος, πλόκαμος Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Λεῦκ. — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Ποῦ'ναι οἱ ντοὶ χωρὶς μαλλιά κ' οἱ ντὲς χωρὶς βρουχίδες Αἰν. || Ποίημ.

Βλέπεις, Θεοδούλλα, δὲ μπορῶ μ' ὅση κ' ἂν ἔχω ζόρη αὐτὲς τὲς θυὸ βροχίδες σου μὲ μῖα νὰ χερακώσω ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βουρλί 5, βουρλίδα 2, βουρλίδι 4, βοῦρλο 3, κοτσιδα, πλεξίδα, πλεξούδα.

β) Εἶδος πλοκάμου προστιθεμένου εἰς τὴν κόμην τῶν γυναικῶν Λεῦκ. 2) Δέσμη τριχῶν ζώων ἢ κεφαλῆς ἀνθρώπου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἐκεῖνη ἢ γυναικα δὲν ἔχει μαλλία, δύο βροχίδες ἔχει 'ς τὸ κεφάλι της Κίτ. Μάν. Ἡ προβάτα ἔχει κάτι βροχίδες μαλλία σὰ μετὰξὶ αὐτόθ.

βροχιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. *βροχίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — άκι.

Ὀλίγη, μικρᾶς διαρκείας βροχή: Ἦκαμεν ἕνα βροχιδάκι καὶ μόνο δὲπῆλγασε ὁ κόσμος (δὲπῆλγασε = ποῦ ἐπῆλγασε, λάσπωσε). Συνών. βροχίτσα, βροχούδα, βροχούλλα.

βροχίδι τό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχίδα (II).

Κύκλος νήματος. Συνών. ἀλυσίδι 5, κυκλί.

βροχίζω (I) Ἵκαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) βρουχίζου Θράκ. Μετοχ. βρουχισμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή.

1) Βρέχω, ἰδίᾳ ἐπὶ τρίτου προσώπου Θράκ. Ἵκαρ.: Ἄσμ.

Παναγιά νὰ μοῦ βρουχίσῃ, | ὁ Χριστὸς νὰ μοῦ δρουσίῃ Θράκ. 2) Καταβρέχομαι ὑπὸ δακρύων Θράκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος: Βρουχίζονταν ὁ δεῖνα ἀπὸ τὸ κλάμα Θράκ. || Ἄσμ.

Σαράντα σίκλες ἔσυρε, 'ς τὰ μάτια δὲν τὸν εἶδε, κ' ἄλλες σαράντα τέσσερες καὶ βγαίνει βρουχισμένη. — Κόρη, κ' ἂν κλαίς γιὰ τὸ νερὸ κ' ἂν κλαίς γιὰ τὸ πη- [γάδι

κ' ἂν κλαίς καὶ γιὰ τὸν κόπον σου, πληρώνω το κ' ἐ- [κεῖνο Χίος.

βροχίζω (II) Λεξ. Βλαστ. 307 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχος.

Βροχιάζω (II) 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Βροχίζω τὴν ἄγκυρα (περιβάλλω διὰ βρόχου τὸν ὄνυχα ἀγκύρας ἀποκοπείσης καὶ κατακειμένης εἰς τὸν βυθὸν διὰ νὰ τὴν ἀνελκύσω) Λεξ.Δημητρ.

βροχικός ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικός.

Βροχήσος, ὁ ἰδ.: Νερὸ βροχικό.

βρόχινος ἐπίθ. σύνθη. βρόχ'νους βόρ. ἰδίωμ. βρούχινους Λυκ. (Λιβύσσ.) βροχινὸς Θράκ. Σίφν. Σῦρ. βροχινὸς Κύπρ. βροκτινὸς Κύπρ. βροκτενὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ινός. Ὁ τύπ. βροχινός, ὅς καὶ παρὰ Σομ., κατὰ τὸ βροχερός.

1) Ὁ ἐκ τῆς βροχῆς προερχόμενος σύνθη.: Βρόχινο νερὸ σύνθη. Συνών. βροχήσιος, βροχικός. 2) Βροχερός, ὁ ἰδ., Θράκ. Κύπρ.: Καὶρός βρόχινος Θράκ. Βροχινὴ μέρα αὐτόθ. Τθαιρὸς βροκτινὸς Κύπρ.

βροχισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροχίζω (I).

Τὸ συνεχὲς ὡς βροχή κτύπημα διὰ ράβδου: Κ' ἐκού- ονταν ὁ βροχισμός τοῦ ραβδοῦ ἀποπὰ κ' ἐκειπέρα.

βροχίστρα (I) ἢ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχι (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ίστρα.

Ὁ τόπος ὅπου στήνουν τὰ βρόγια.

* **βροχίστρα** (II) ἢ, βροχίδα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχος (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα- ταλ. — ίστρα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 257.

Τὸ φυτὸν θυμέλαια ἢ βαφικὴ (thymelaea tinctoria) τῆς τάξεως τῶν θυμελαιωδῶν (thymelaeaceae), παρέχον βαφικὴν κιτρίνην οὐσίαν καὶ χρησιμοποιούμενον εἰς τὸ καταδεῖν τὰς θημωνίας. [**]

βροχίτης ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ λογίου ἱατρικοῦ ὅρου βρογχίτης, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρόγχος.

Ἡ νόσος βρογχίτις.

βροχίτσα ἢ, πολλαχ. βρουχίτσα Εὐβ. (Ἄκρ.) Θράκ. (Αἰν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα- ταλ. — ίτσα.

Ὀλίγη βροχή ἔνθ' ἄν.: Ἔκαμε μὲν βροχίτσα, καλὴ ἦταν γιὰ τὰ σπαρτὰ πολλαχ. || Ἄσμ.

Βρέξε, βροχίτσα, | νὰ γέν'νε τὰ σταρίτσα, νὰ γέν'νε τὰ σταφ'λίτσα, | νὰ τρώνε τὰ παιδίτσα Θράκ. (Μέτρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχιδάκι.

βροχοδαρμός ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ δαρμός.

Τὸ οἶονεὶ διὰ βροχῆς κτύπημα, τάλαιπωρία, μόχθος: Ἐγὼ τὸ ξέρω τί βροχοδαρμὸ περνᾶω γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

βροχοδέρνω Κεφαλλ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκαλ. Γύφτ. 121.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τοῦ ρ. δέρνω.

Πλήττω διὰ βροχῆς, καταβρέχω: Βροχοδέρνομαι 'ς τὸ χωράφι γιὰ τὸ μαῦρο ψωμί Κεφαλλ. || Ποίημ.

Καὶ καθὼς ὅταν παῦν ὁ ἄνεμος | τὸ δάσος νὰ ταρακουνᾷ, ξεσπάει τὸ σύγγεφο ποῦ πρόσμενε | 'ς τὸ δάσος καὶ τὸ βρο- [χοδέρνει ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

βροχοκαίρι τό, Λεξ. Βλαστ. 363.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχόκαιρος.

Βροχόκαιρος, ὁ ἰδ.

βροχοκαιριά ἢ, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 39.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχόκαιρος.

Βροχόκαιρος, ὁ ἰδ.: Αὐτὸς θέρισε ἄγουρα κ' ἀλώνισε μὲ βροχοκαιριά.

βροχόκαιρος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρου- χόκαιρους Εὐβ. (Ἄκρ.) βροχότθαιρε Τσακων.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ καιρός.

Βροχερὸς καιρὸς ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὴ δλύνῃς ἐσήμερα, γιὰτὶ ἔναι βροχόκαιρος καὶ δὲ θὰ στεγνώσουνι τὰ ροῦχα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.). Ἔρι βροχότθαιρε, ὅρι γιὰ δουλειὰ σά- μερε (εἶναι βροχόκαιρος, δὲν εἶναι γιὰ δουλειὰ σήμερα)